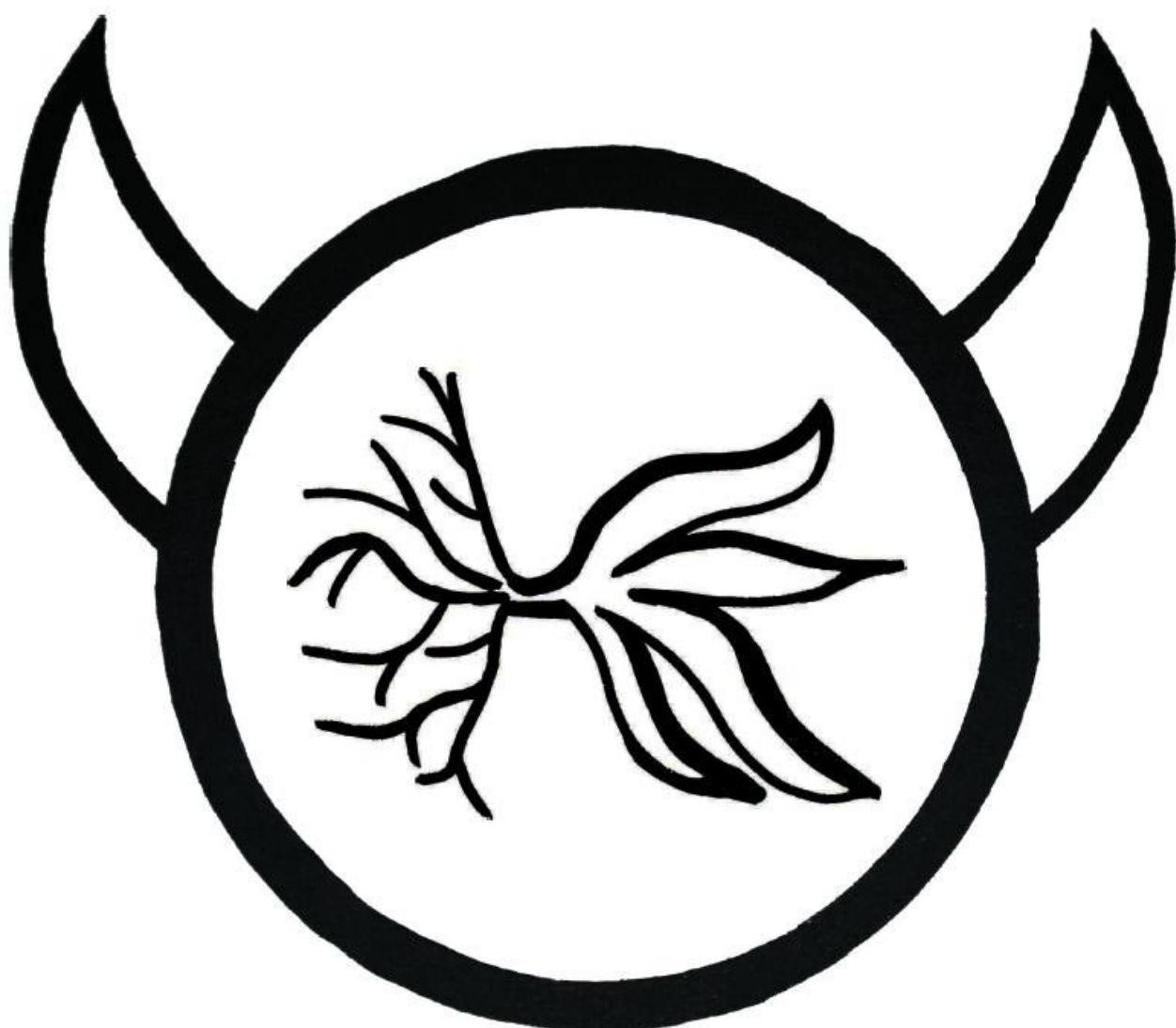

TOTEM

dobrušských skautů

KVĚTEN 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři našeho oběžníku, vítám Vás u dalšího čísla.

Příroda se konečně umoudřila a venku nastalo opravdové jaro. Rozkvétají všechny možné druhy kytiček, ptáci se chystají ke hnízdění, rodí se první mláďata. A to je ten pravý čas pro nás, skauty, abychom vyrazili do přírody. Některé oddíly vyrazí během družinových i oddílových schůzek, jiní již podnikly první víkendové výpravy.

A co jsme Vám připravili ke čtení? Je toho opravdu dost.

Na začátek nám Ondra představí pár netradičních, leč velice užitečných uzlů. Jejich naučením si můžeme rozšířit naši základní šestku, kterou jsme se učili již při nováčkovské zkoušce.

V tipech na výlet nás Ježour pozval tentokrát na Broumov-

sko. Jak se dále dočtete, můžete zde najít spoustu kostelíků a kapliček v barokním stylu. Každý z Vás jistě zná kapli na Hvězdě, ale věřte, že jich je tam mnohem víc a všechny stojí za pozornost. Nevěříte? Čtete!

Další velkou část Totemu zaujímá střediskové dění, a že se toho za ten minulý měsíc opravdu hodně událo se přesvědčíte sami.

Konal se První jarní oheň, který byl velice úspěšný nejen u malých skautíků, ale i u jejich rodičů. A co se tam dělo? Čtete zápisek od Haminy, který Vám řekne víc.

Další akcí, která nebyla tak propagovaná, ale byla o to důležitější, bylo šití nových tee-pee. O tom, že i práce může být zábavná, se dočtete v příspěvku od Ondry.

O svátku svatého Jiří jsme Vám psali již minule, ale v tomhle čísle Vám přinášíme fotku ze společného focení v krojích na náměstí. A že se nás tam sešlo opravdu hodně můžete posoudit sami.

V pozvánkách si nezapomeňte přečíst zvadlo na Běh přes Yukon. Bude to jistě velmi podařená akce a byla by škoda, kdybyste na ní chyběli!

Jste nedočkaví, s kým jsme tentokrát udělali rozhovor? Neváhejte a čtete. Jistě budete hodně překvapeni, tak jako já, co všechno mohl tenhle člověk zažít a kde všude byl.

A ani tentokrát jsme nezapomněli na rubriku Ze starých kronik. V tomto čísle si můžete přečíst zápisky staré přes 70let!!

Příjemné čtení za celou redakci přeje

Parluc

OBSAH TOTEMU

2 - ÚVODNÍ SLOVO
OBSAH TOTEMU

3 - TÉMA ČÍSLA
- UZLOVÁNÍ

4 - TIP NA VÝLET
- BAROKO BROUMOVSKA

6 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ
- PRVNÍ JARNÍ OHEŇ
- ŠITÍ TEE-PEE
- SPOLEČNÉ FOCENÍ
- MEĎÁTKA
- VLČATA
- SLUNEČNICE
- MOHYKÁNI

15 - POZVÁNKA
- BĚH PŘES YUKON

16 - ROZHOVOR S...
...PETREM BENEDIKTEM

21 - ZE STARÝCH KRONIK

23 - VÝZVA
- UZÁVĚRKA
- V PŘÍŠTÍM ČÍSLE...
- TIRÁŽ

24 - CITÁT

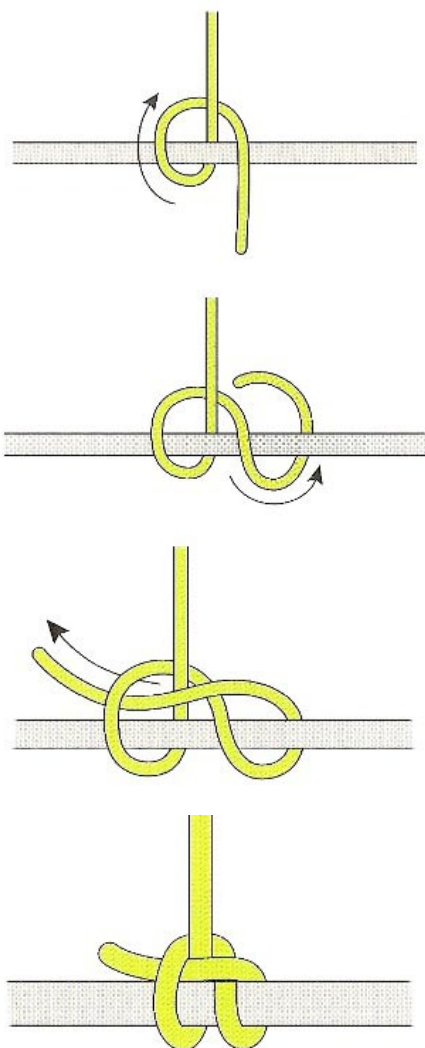
TÉMA ČÍSLA

UZLOVÁNÍ

Rybáři, astronauti, lezci, jeskyňáři, trapeři, léčitelé stromů, skauti či námořníci - ti všichni znají a používají různé uzly. Ale ruku na srdce - kolik z vás dokáže více, než oněch proslulých „šest základních“? Časem tak každý zjistíme, že se v životě můžou hodit i jiné uzly, které nám sice nemusejí zachránit život, ale minimálně nám velmi usnadní práci. Pojďme si společně ukázat tři další uzly, které se vám na cestě životem mohou hodit.

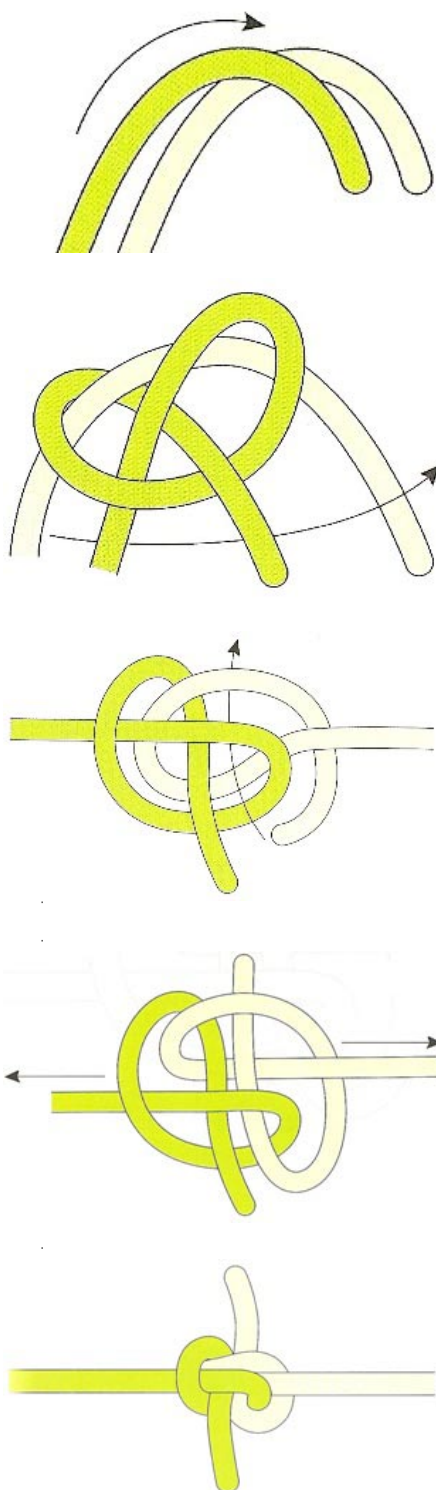
1. OSLÍ SMYČKA

Tuto houževnatou smyčku můžete použít k zavěšení takřka čehokoli - je velice pevná a stabilní, snadno se rozvazuje.

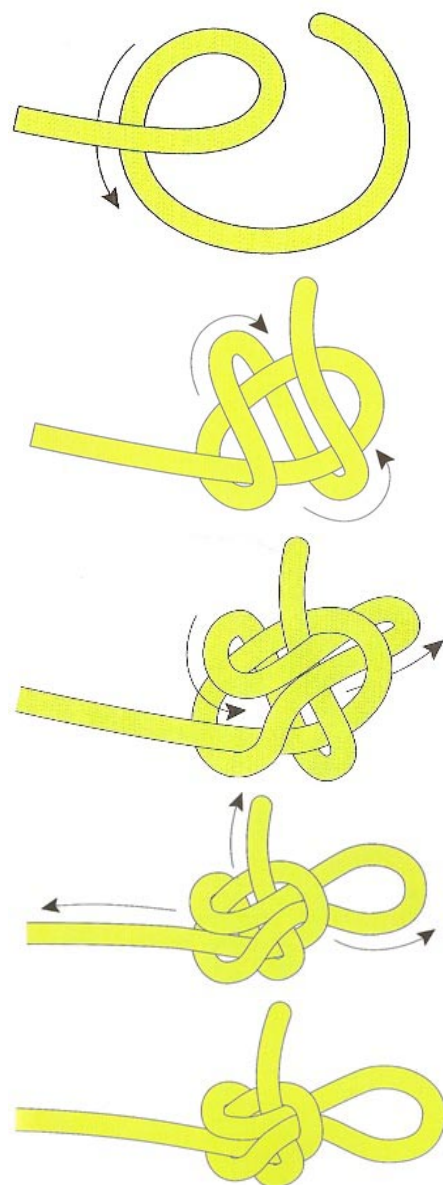
2. HUNTEROVA SPOJKA

Existuje mnoho „spojek“, tento uzel je však jedním z nejpoužívanějších na světě, což také dokazuje, jak je odolný a kvalitní. Často nahrazuje škotovou smyčku.

3. RYBÁŘSKÉ POUTKO

Pozor, neplést s rybářským uzlem! Toto „rybářské poutko“ má velkou tradici, udrží prakticky cokoli, nevyklouzne a uvázat se dá na čemkoli - dříve nebyl oblíben, poněvadž se lana vyráběla z koňských žíní, na kterých se občas zadřel. Dnes je to však ideální uzel.

Veselé uzlování přeje

TIP NA VÝLET

BAROKO BROUMOVSKA

Jako tip na výlet pro tento měsíc nabízím architektonický unikát kraje severně od nás - Broumovska. Mám na mysli 10 barokních kostelů a kaplí, jež jsou dílem stavitelů z rodu Dientzenhoferů.

Kdykoli zamířím do broumovského výběžku, dýchne na mě jakási zvláštní atmosféra. Vesnice, kde jakoby se čas vrátil o několik desetiletí zpět... Hřeben Javořích hor, kde nemusíš celý den potkat člověka... Rokle broumovských stěn, kde se můžeš ztratit v podzemí... Pohnutá poválečná historie po odsunu sudetských Němců.

Přesto byl kdysi Broumov centrem vzdělanosti a kultury. Od 13. století působili v této oblasti břevnovští benediktini. Opat

Otmar Daniel Zinke na začátku 18. století pozval na Broumovsko stavitelské mistry otce a syna Kryštofa a Kiliána Ignáce Dientzenhofera.

Stavitel Kryštof Dientzenhofer (1655- 1722) přichází na Broumovsko roku 1710, kdy má již ze sebou řadu významných staveb v Bavorsku a hlavně v Praze. Podílel se na výstavbě broumovského kláštera, jeho dílem jsou kostely ve Vernéřovicích, Ruprechticích a Otovicích.

Po smrti Kryštofa Dientzenhofera přichází jeho syn Kilián Ignác, jehož návrhy vynikají citem pro začlenění stavby do krajiny. Podle jeho plánů vznikla kaple na Hvězdě, kostely v Heřmánkovcích, Vižňově, Šonově,

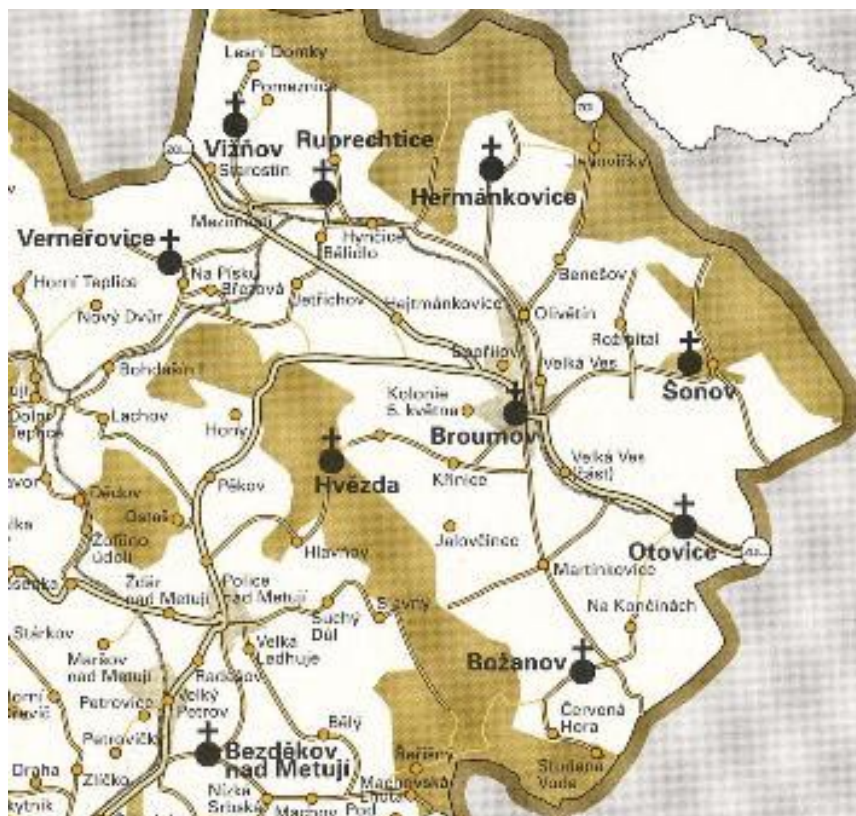
Bezděkově a Božanově.

Nejvíce se mi líbí u svaté Markéty v Šonově. Kostel stojí stranou vesnice na kopci s krásným výhledem do kraje. Kolem jen pastviny.

Představuju si, jak ke kostelu přichází moudrý opat Zinke, aby si prohlédl rozestavěné dílo. A na střeše mezi věžemi stojí mistr Kilián, kouká do oblak.

Tak až přijdete někdy ke svaté Markétě do Šonova, nebo kamkoli jinam, koukněte se taky nahoru. A zapomeňte na chvíli na starosti. Šťastnou cestu přeju.

Ježour

broumovský klášter je dominantou města,
především přicházíte-li od východu

jeden z mála opravených
kostelíků je v Božanově

většina kostelů je ve špatném sta-
vu jako tento v Heřmánkovících

kamenná krása v Ruprechticích

kaple na Hvězdě má skutečně
půdorys tvaru hvězdy

kostel sv. Markéty v Šonově

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

PRVNÍ JARNÍ OHEŇ

I v minulém čísle Totemu jste se mohli dočíst o jedné z jarních akcí střediska, přesněji řečeno o prvním jarním ohni. Myslím, že pozvánky byly opravdu všude a kdo nepřišel, mohl jen litovat. Sama jsem byla překvapená, kolik dětí (veškerého věku), rodičů, skautů (ať už aktivních či ne) se sešlo. A jak to tedy bylo?

V sobotu 5.dubna ve 13:00 přišli prácechtiví jedinci přiložit ruku k dílu a připravit vše na večerní oheň. Dlouho se rozmýšlelo, zda se můžeme spolehnout na počasí, nebo jestli je nutné stavět tee-pee. Nakonec jsme vsadili na první kartu a opravdu nás sluníčko podrželo.

Pracanti se nakonec postarali, aby v klubovnách, ale i kolem nich, bylo čisto. Vevnitř se uklízelo, zametalo, myly se okna, venku se hrabalo listí, stavěla se hranice na oheň, připravovaly lavičky a samozřejmě nějaké ty hry na zabavení těch nejmenších. A protože se jednalo o slavnostní oheň, bylo nutné nacvičit a vyzkoušet si i vztyčování vlajky, čehož se ujala vlajková četa. Nesmím zapomenout na menší ohýnek, který se rozhořel mnohem dříve než ten slavnostní a na kterém si mohli hladovci opéct buřt nebo kousek chleba.

Kolem páté hodiny již vše bylo připraveno, děti si hrály na atrakcích, pekly buřty, nebo docvičovaly scénky k ohni. Ostatní si povídali. Když se kolem klubovny hemžila opravdu spousta krojovaných lidí, byl nejvyšší čas na vztyčení státní vlajky a nástup všech účastníků. Poté se rodiče odebrali do horní klubovny na informativní schůzku o nadcházejících táborech a my ostatní jsme už jen celí nedočkaví čekali, až skončí, aby se mohl první jarní oheň zapálit.

Nakonec jsme se opravdu dočkali. Slova se ujal Petr Poláček, pozval nás všechny (a že nás opravdu bylo, nejdřív to vypadalo, že se snad ani na lavičky nevejdeme, ale díky prozíravosti skautů, jsme si nakonec mohli posedat do tří řad okolo ohně) k ohni a my jen čekali na slavnostní zapálení. Najednou se zpoza rohu vynořily čtyři postavy s fagulemi, obešly oheň, každá se postavila na jednu světovou stranu a postupně zapálily slavnostní první jarní oheň. Tím, jak nám Petr Poláček, připomněl, jsme nejen přivítali jaro, které pomalu přichází, ale i skautskou sezónu. A protože se nás sešlo opravdu hodně, byl nejlepší čas připomenout nadcházející události, např. svátek sv. Jiří, patrona skautů, o

němž nám za nezbytné pomoci Vaška přečetl článek z minulého čísla Totemu Ondra.

Oheň byl zapálen, kapela hrála a my jsme se směle, či nesměle, připojovali ke zpěvu. Pobavením pro všechny jistě byly scénky, které si připravily světlušky a skautky.

Hodina pokročila, Meďátka usínala, a tak byl nejvyšší čas slavnostní část ohně ukončit. Tradičně jsme utvořili Gillwelský kruh. Musím se přiznat, že tahle chvíle byla ohromně působivá, vedle sebe stály Meďátka, skauti, ale i jejich rodiče a veškerí přátelé. Myslím, že jsem v tak velkém kruhu ještě nestála.

Oheň jsme ukončili, mnoho účastníků odešlo, avšak oheň stále hořel a u něj si povídali a zpívali ti nejvytrvalejší až do pozdních nočních hodin.

Věřím, že se oheň všem líbil, aspoň za sebe můžu říct, že jsem byla příjemně překvapená, kolik se nás sešlo a jak se oheň krásně povedl.

Hamina

ŠITÍ TEE-PEE 19.-20.4.2008

„Bylo to fyzicky, psychicky i časově náročné, ale krásné, užitečné, prospěšné, zábavné a poučné.“ Tak touto větou by se dala shrnout akce s krycím názvem „Šití tee-pee“. Konala se jednoho pochmurného dubnového víkendu, na vršku Belvederu u Poláčkových. Pojdme však pěkně od začátku.

Sobota 8,00 ráno – pro někoho ještě půlnoc, pro Oťase, Tinka, MM, Weyra, Vlastu, mě a samozřejmě Petra, u kterého se šití konalo, právě začala dvou-denní pracovní etapa s cílem ušít plachty na nová středisková tee-pee (3x6m + 1x 8,4m (!)). Celé to samozřejmě vypuklo za kulatým stolem v kuchyni, Jana (kterou ještě mnohokrát za její pohostinnost vychválím!) nám uvařila kafe, čaje a my jsme se zatím v poradenském kroužku dohadovali, co a jak. V chodbě byly totiž pouze tři obrovské rule bílé celtoviny, které čekaly na naše nůžky, tužky a šicí stroje. Prvním krokem bylo nařezat pruhy tak dlouhé, jaké jsou samotná tee-pee. Této činnosti předcházelo důkladné zametení dvorku, který se na dva dny proměnil na plochu, na níž se rozkládaly veškeré plachty a naměřovalo se, špendlilo, nadávalo, chodilo, sedělo atp. Po naměření a nařezání pruhů (celé rule se nařezaly na 12,5m, respektive 17m) se vše srolovalo do úhledných rolí a přeneslo nahoru do „herny“, kde již netrpělivě postávala naše stará známá „Singrovka“, možná jediný stroj v republice, který kdy ušil tee-pee. Petr profesionálně zaujme za stolem pozici, dá nohy na šlapací desku a tento pohyb se pro něho stává na dva dny zcela typickým. Začaly se šít plachty. Mezitím jsme byli pozváni dolů na oběd, který byl jak jinak než výborný! Po obědě jsme opět všichni činili vše, co bylo třeba – snést plachtu na dvorek, rozdělat,

přidělat na ni druhou, zašpendlit, srolovat, odnést nahoru, sešít, srolovat, sešít, obrátit, sešít, srolovat, odnést roli na dvorek, rozdělat, přidělat na ni další plachtu, zašpendlit a tak pořád dokola. Celý den. Po obědě se také Oťas, zvaný při této akci ZOO (Zlý Otrokář Oťas) odhodlal k tomu, aby Petra požádal o lekci na šicím stroji, tudíž jsme rázem měly dvě party! Parta Petrova šila především tee-pee obřích, přímo nevidaných rozměrů, parta Oťase sešívala ostatní „šestimetráky“. Nítě mizely, jehly se lámaly, švy se nedařily, mraky se zatáhly. Celé odpoledne to samé, nakonec nás z monotónní práce příjemně vyrušila večere, opět skvělá. Po ní jsme opět pokračovali tam, kde jsme skončili. Taký nás přišel navštívit Ježour s Jitkou, koláčky a svatebním přáním, a taky Vašek s Ifem se objevili na moment povzburdit. Kolem půlnoci se kluci začali rozcházet domů, kde je jistě čekal pouze krásný odpočinek v nadýchaných peřinách. Tinek, Oťas a já jsme přespali u Poláčkových, protože za pár hodin byl zase sraz zpátky, takže jsme to vyhodnotili jako zbytečnou cestu. Po umytí si rozezláváme v „herně“ u rozešitých tee-pee a Oťas okamžitě usíná na „opičákoví“ s podvědomým reflexem šlapání nohou z celodenního šití. Tinek a já ještě chvíli blbneme a z únavy se smějeme úplně všemu a nejde přestat. Okolo 2,00 je již však všude ticho, i Petr, který zasedl za počítač, aby vyřídil elektronickou poštu, je již nejspíše v říši snů. Tinek usíná na „kočce“, já na „krokodýlovi“ – je vidět, že dneska už máme opravdu dost!

Ráno v 7,45 však budíček, poté dole snídaně a očekávání návratu kluků – Weyr, Vlasta a MM v plné parádě dorazili načas. Po krátké poradě zase začínáme šít – nebudu vás napínat, pokračovali jsme až do 20,30, mezitím:

jsem já odjel domů na oběd, Oťas okolo 16 úplně pryč, malý Péta nám pouštěl Rychlé šípy, přišel Mógic, Koule a Cvrček, odešel Vlasta a MM. Okolo 18. hodiny jsme už už uklízeli, ale ještě jsem všechny přesvědčil, že když je venku sucho, tak narýsujeme a vystřihneme tee-pee, za což jsem byl zprvu pronásledován vražednými pohledy a málem mi hrozila defenestrace, ale nakonec jsem byl zpětně čestně uznán, že to byl dobrý nápad a dnes jsme všichni rádi, že jsme to udělali. Dokonce nám tuto činnost zpestřily děti – Péta a Mates -, když se nám přišli pochlubit svými naprosto zablácenými rukama nad napnutou bílou plachtu. No, vynadáno dostali pěkně, chudáci. Večer opět výborná večere, malé posezení a návštěva Vaška, který taky chvílku pomohl. Nakonec jsme se všichni zbylí rozjeli do svých domovů, kde někdo dva dny nebyl...

A jaký je tedy závěr? Ušili jsme plachty na 3 šestimetrové tee-pee a jedno 8,4m veliké, plán tedy naplněn na více než 100%, dle slov hlavního bosse Petra! Na úplný závěr si dovolím prozatímne pochválit jménem E.T. Setona všechny, kteří přišli, zejména pak ty, kteří oba své volné dny věnovaly této práci. Aspoň jsme si opět všichni uvědomili, že postavit tee-pee na louce je až ta poslední fáze táboření. Speciální poděkování s mojí osobní poklonou patří Janě, která se o nás starala jako o vlastní syny (pozn. autora – přirovnání od Oťase), nikdo nestrádal, všichni měli všeho dostatek. Ještě jednou: díky všem! Avšak nebojte, ještě není všechno hotové ...

SPOLEČNÉ FOCENÍ 24.4.2008

Dvacátý čtvrtý duben byl dlouho očekávaným dnem – všichni skauti (rozumějte ti, kteří chtěli!) se dobrovolně nastrojili do svých skautských krojů, které bývají pro mnohé pouze svátečními nástroji, a vydali se do ulic, do škol, na nákupy, za zábavou i kulturou. Po celé republice jste tak mohli potkat skauty v krojích, já osobně jich potkal spousty! Mohli jste také zjistit, kdo všechno vlastně vůbec skautem je – „A hele, toho znám a je skautem!“ nebo „Podívej, tenhle je taky skaut!“ určitě v České

republice zaznělo na Den v krojích nespočetněkrát. V Dobrušce tomu byli jistě také tak – a pomyslným vyvrcholením tohoto svátečního dne, který byl dříve podzimní záležitostí, ale nyní se přesunul na svátek sv. Jiří, patrona skautů, bylo společné focení na prosluněném náměstí F.L. Věka v Dobrušce v 16,00. Přišlo nás mnoho – zejména těch nejmladších, což zcela jistě potěšilo všechny. Ani oldskauti nezůstali pozadu a přišlo jich dost na to, aby se velice silný roverský kmen zastyděl – avšak ti měli absenci

dovolenou kvůli studiím, přece jen bylo focení ve čtvrtek, nicméně je to velká škoda. Snad příští rok vystoupí alespoň sto dobrušských skautů v plné své parádě před zraky místních občanů na stejném místě a za stejně krásného počasí. Zdraví organizátor focení

P.S. Fotografie v plné velikosti je možné stáhnout z webových

ODDÍL MEĎÁTEK

Konec dalšího měsíce je tu a s ním i závěrečné shrnutí oddílového dění. Na úvod musím zmínit Jarní oheň, který se konal hned zkraje dubna. Tahle akce vzbudila bouřlivý ohlas, samozřejmě jen v tom dobrém slova smyslu. Skautky, skauti, roveři a vůbec všichni „prácechtiví“ členové střediska se u klubovny zdržovali už od brzkého odpoledne, ale na nás mladší přišla řada až trochu později. Meďátka i se svými rodiči dorazila v hojném počtu a u klubovny je kromě opékání buřtů čekaly i těžší úkoly jako vzduchovka, kroužky a tak podobně. Všichni si celé odpoledne docela užili, o to víc pak večer se samotným zahájením slavnostního ohně (i když čekání na tmou bylo přece jen dost zdoluhavé, a to nejen pro ty nejmenší skautíky). Podvečerní atmosféra zapůsobila silně - zívání, válení se po māmách a unavené obličeje se postupně objevovaly všude možně, takže starostliví rodiče (ač by si ještě

určitě rádi poslechli nějakou tu písničku od vynikající kapely!) byli nuceni odvést své ratolesti domů a do postelí. Myslím ale, že se celý oheň setkal s úspěchem na všech frontách, což byl konec konců účel.

Pokud nepočítám Čarodějnice (a ty nepočítám, protože se objeví až v dalším Totemu), udála se v rámci střediska ještě jedna menší akce, a tou bylo společné focení v krojích. Na svatého Jiří - 24. dubna - jsme byli všichni od rána až do večera v kroji nebo ve střediskovém tričku, a ve čtyři hodiny se celé středisko shromáždilo na náměstí před Mariánským sloupem a společně se vyfotilo (vizte jinou stranu). Byla jsem příjemně překvapená, kolik Meďátek dorazilo, i když jsme to vlastně všem dětem i rodičům říkali a připomínali. Možná mě ani tak nezarazila účast, jako spíš úroveň komunikace a informovanosti v oddílech... hm.

Úterní schůzky probíhají ve větším či menším klidu a pokojí: Ježour s klukama vždycky na celou hodinu a půl zmizí z dohledu, takže těžko říct, co za dobrodružné výpravy podnikají; holky s Ivou, Haničkou a Kokinou tentokrát kuchtily čokoládíčky a všemožné jiné cukroví; a Kamča, Terka a já jsme s nejmenšími zkusily několik dalších her. Kromě toho se ale všichni připravujeme na Závod vlčat a světlušek, který se kvapem blíží a my tam samozřejmě nesmíme chybět. Učíme se zvířátka, sem tam nějakou kytku, občas zkoušíme dopravní i mapové značky, abychom uměli ode všeho trochu a pěkně jim to v Kostelci natřeli! Tak nám 17. května držte palce, ať to vyhrajem!

Díky a za měsíc ahoj, zdraví

Kukacha

ODDÍL VLČAT

Měsíc duben jsme s Vlčaty rozjeli doslova a do písmene v rychlém tempu. Hned první schůzku jsme vyrazili spolu s Mohykánským kmenem na krátkou procházku. Naše kroky směřovaly k mělčanskému „pří-měšťáku“, po cestě jsme hráli známou hru, při které se museli Mohykáni spolu s Vlčaty nepozorovaně plížit za námi vedoucími tak, abychom je co nejméně viděli. V této hře byl nejlepší Péťa Ruml, kterého jsme viděli jen jednou. Poté co jsme dorazili na pří-měšťák, zahráli jsme vybíjenou na „pamatováka“. Jelikož nás ale tlačil čas, byli jsme nuceni brzy vyrazit nazpět. Na zpáteční cestě jsme zahráli klasické vyběhnutí Trojice. Při tom jsme poznali, jak jsou někteří kluci líní a naopak -

někteří velice aktivní.

Další schůzka se odvíjela ve víru sportu. Díky nízké účasti jsme byli opět nuceni se spojit s našimi Mohykánskými bratry. Bylo nádherné počasí a my jsme vyrazili za gymnázium, abychom si zahráli softball a nějaké jiné sporty. Musím říci, že naši kluci se neměly před Mohykány vůbec za co stydět, protože předvedli obětavé sportovní výkony, mnohdy až na samé hranici svých schopností. A třeba v softbale některé z nich bez problému přehrávali. Zápas skončil velice vyrovnaně, tuším, že o jeden bod. Poté jsme hráli takový krátký fotbalový zápas, po kterém jsme se odebrali k domovu.

Následující schůzky byly dost formovány blížícími se Svojsíkovými závody, které proběhnou v následujícím měsíci, a to přesně 17.května v Červeném Kostelci. Snažili jsme se kluky připravit tak, aby tam našemu středisku neudělali ostudu, ba naopak, aby vybojovali třeba postup do krajského kola. Na závody vyšleme nejspíše jednu hlídku spojenou ještě s některými mladšími Mohykány, kteří již z jedněch závodů zkušenosti mají. Doufám, že se jim tam zadaří a že se do Dobrušky vrátí s prvním místem!

KOLLE

ODDÍL SKAUTEK

Zase další náročný měsíc za námi! Tedy aspoň velice náročný pro skautky. Asi si říkáte, co mohlo být na normálním měsíci dubnu tak náročného a důležitého? No však uvidíte! Tento měsíc jsme se sešly na 4 schůzkách a 1 povedené výpravě. Na schůzkách jsme se snažily s holkama poznávat kytičky, což nám moc nejde, musím přiznat... Ale našich 10 zákonů už po neustálém opakování holky začínají pobírat.. A jelikož máme v družince hodně nováčků, kteří si snad budou chtít udělat na táboře skautský slib, tak už holky začínají dělat nováčkovsku zkoušku. Jsou z toho sice nervózní, ale vůbec nemají proč! Nervozita trochu opadla, když jsme Marušce podepsaly, že se udržuje čistá a chodí dobře oblékaná. A teď něco k naší skvělé výpravě:

11.4. jsme se sešly u naší klubovny v 18:00, kde jsme si rozdělily jídlo do batohů a všechny možné další věci. V 18:25 už nám jel autobus, který nás zavezl až od Olešnice (musím připomenout, že jsme jely přes Hrádek, abychom vyzvedly Viki s Čitou). Na místo určení - do Kutlochu - jsme dorazily asi ve čtvrt na osm, takže jsme stihly akorát

zapnout elektriku, abychom na sebe viděly. Když jsme vešly dovnitř, zjistily jsme, že jsme se sešly opravdu v hojném počtu a musely jsme složitě vymýšlet, jak se tam dovnitř naskládáme! Ale nemusíte se bát, jsme holky šikovný a perfektně jsme se tam naskládaly. Večer jsme hrály ještě nějaký zábavný hry... Třeba A-Z kvíz a já s Lenčou jsme jen zíraly, co holky vymýšlely za otázky. No nevím, jak se holkám spalo, ale každopádně vstávaly snad hodinu před budíčkem a šly si vyběhnout sjezdovku místo rozcvičky! Nevím, kde se v nich ta aktivita bere, ale rozhodně to není k zahazení, když je potřeba voda a je nutný pro ni dojít až ke studánce. Po vydatné snídani jsme se vydaly na cestu. Cílem byly bunkry v okolí, čekalo nás asi 5 km pěšourem. Jenže počasí nestálo při nás. Kousek za Olešnicí se sputil takovej liják, že nám ani pláštěnky nepomohly. Tak jsme se zklamaně vydaly zpátky do Kutlochu, kde jsme se snažily usušit už tak napáchané škody. Udělaly jsme si teda aspoň oběd a hrály hry, povídaly si. Člověk by řekl, že to musela být nuda, ale byla to vážně sranda. Hned bych si to zopakovala. Po několika hodinách přestalo pršet a

naše svršky se zdály býti suché, a tak jsme se rozhodly jít se projít, aspoň po nedalekém okolí. Procházka byla příjemná a sem tam na nás i vykuklo sluníčko. Večer jsme se zase správně zabavily, a pak tvrdě spaly. Ráno po snídani jsme se pomalu sbalily, vše vzorně uklidily a zase pěšky jsme došly až do Hrádku, odkud nám jel autobus domů. Tak co tomu říkáte? Dobrý ne?

A ještě jedna důležitá událost se stala v našem oddíle! Holky jednou přišly na schůzku a místo nás vedoucích našly jen vzkaz v obálce, kde byla šifra, která holkám přikazovala připlížit se k základní škole, odkud vyjdou strážci tajemství, které jim holky musí ukrást, aby se dozvěděly důležitou informaci. Ale pozor, mělo to háček: strážci tajemství holky nesměly spatřit, a tak se holky musely plížit a být nezpozorované. Úkol splnily precizně, a tak se dozvěděly téma našeho letošního tábora! Jste zvědaví také? Tak my Vám to řekneme možná zase příště!

Barča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Aprílový měsíc duben překvapil všechny Mohykány aprílovým počasím, ale i dvěma dopisy od neznámé osoby s iniciály H.G. Celkem se v tomto měsíci konaly čtyři schůzky. Na první z nich chyběly dvě důležité osoby, a to Tinek a Weyr. A tak vedení celé schůzky zbylo na mně. No vlastně na mně, Gora a Kouleho, jelikož jsme dali členstvo (Mohykány a Vlčata) dohromady. Chvilí potom jsme se odebrali směrem ke Trojici. Cestou nás museli Mohykáni a Vlčata stopovat, ale nesměli jsme je spatřit. Bohužel se všem nevedlo tak, jak si představovali, a tak, když jsme na kraji Mělčan zastavili a spočítali trestné body, nebyli zrovna nadšení. Nicméně jsme pokračovali dále na „Příměšťák“, kde jsme se rozdělili na poloviny a začali hrát hru, známou jako vybíjená-pamatovák. Atmosféru hry umocňovalo to, že celou dobu slušně pršelo a tráva taky nebyla zrovna bez bahna. Asi po půl hodině jsme to kvůli míči, který vypadal, jako kdybychom ho vytáhli z něčího pozadí, vzdali a začali se vracet ke klubovně. Po cestě jsme si dali klasický běh na vrchol Trojice, tentokrát však z nezvyklé strany kopce. U klubovny nás už čekala nedočkavá maminka a rozjetá středisková schůze, kterou jsme trochu nestihli, a tak jsme se po úklidu rozešli domů.

Druhá schůzka se nesla v duchu sportování, a tak samozřej-

mě chyběl Minimogic. Hned na začátku se všichni odebrali za dobrušské gymnázium na fotbalové hřiště, kde se odehrával zbytek schůzky. Hrál se fotbal i basketbal (možná). Jak je výše zmíněno, této schůzky jsme se tělem nezúčastnil, takže veškeré informace ohledně ní mohou být zkreslené.

Další schůzku se konečně po delší době ozval neznámý H.G. Dle dopisu, který ležel na stole v klubovně, se kluci měli odebrat do údolí za městem a tam v korytě potoka hledat již druhý symbol. Předtím jsme si však na pozemku přízračného chataře, kterého kdy vidělo pouze pár vyvolených, zahráli ragby. Úplně jsem se zapomněl zmínit, že na tuto schůzku dorazili i dva vzácní hosté, Mogic a Ondra. Díky nim se ragby stalo trochu živějším, takže po půl hodině jsme toho měli všichni celkem dost. To už ale Mohykáni dostali povel, že se mohou rozeběhnout po údolí a hledat ukrytý symbol. Samozřejmě ho měl první v ruce Vlasta, a tak jeho tým získal bod. Na louce jsme si poté zahráli Tinkovu hru. Jeden dostal míč a snažil se strefovat zbytek, který klečel v půlkruhu a nesměl se zvednout z kolen. Po pár výměnách střelce jsme se rozhodli, že další hra, kterou si zahrajeme bude Temelín. Rozdělili jsme se na poloviny a začali. Bohužel první lidský řetěz nebyl pro policisty pod vedením Vlasty a Ondry žádný problém.

Po minutě a půl jsme leželi všichni rozpojení na zemi. Zato po výměně stran začal ten pravý Temelín. Téměř pět minut nám zabralo natrvalo rozpojit řetěz aktivistů. Vlasta se dokonce držel Ondrovy mikiny tak houževnatě, že mu z ní udělal mikinu s jedním dlouhým a jedním krátkým rukávem. Po této vyčerpávající akci jsme se odebrali do klubovny a posléze i domů.

Poslední schůzku v tomto měsíci opět naplánoval H.G. Místo uložení třetího symbolu, definované jako skály na sever od hřbitova, nakonec padlo na Novohrajdě. První, kdo symbol vyrytý ve skále spatřil, byl opět Vlasta. Dovedl to však mistrně utajit, že se ostatní další půlhodinu snažili, aniž by tušili, že jejich snažení je celkem zbytečné. Nakonec ho našli všichni, ale bod byl připsán Vlastově skupině. A protože hledání symbolu bylo nenamáhavé a kluci ze sebe potřebovali dostat trochu energie, uspořádali jsme Běh na vrchol Novohrajdě. Po vyběhnutí nahoru jsme se opět vrátili dolů a přes Křovice jsme šli do klubovny. Tam Tinek oznámil téma tábora a připomenul sobotní brigádu na dřevo na Čarodejnici a májku, kterou letos, doufám, uhlídáme!

POZVÁNKY

PRO VŠECHNY

Skautské středisko Dobruška & Pionýrský oddíl Táboráčci

Pionýrská skupina
F.L.VĚKA

Vás v rámci zakončení Májových oslav ve spolupráci s Městem Dobruška
zvou na
poprvé v dobrušské historii pořádaný

..:BĚH PŘES YUKON:..

V sobotu 31.května odpoledne hned po POHÁDKOVÉM LESE

(tj. za pěkného počasí asi od 15:00 hodin na Príměstském táboře v Mělčanech)
uvítáme všechny dobrušské děti, mládež, rodiče i jejich přátele, hlavně dobrodruhy, zlatokopy a vůbec
všechny, kteří se chtějí pobavit...

..:Pro dobrodružné povahy připraven jest:..

- Hlavní závod Přechod řeky Yukon s zuby zatatými
- 5 Dolarů v řiti
- Bažinová plížba
- Střelba vlka, lov pižmoně
- Ledová hora
- Posezení u ohně, opékání vuřtů, country

- Řada doprovodných disciplín – střelba z luku
- Škola hodů tomahawkem
- Hry a soutěže pro malé i velké děti
- A mnoho dalšího
- OBČERSTVENÍ DLE VĚKU ZAJIŠTĚNO:
- PIVO, LIMO, PÁRKY, VUŘTY, YUKON WHISKY, KÁVA, ...

S SEBOU PRO PŘEKONÁNÍ ŘEKY YUKON:

Vhodné věci a obuv (Yukon je Yukon), SYROVÉ VEJCE (slepičí a řádně omyté...)
Yukonské oblečení vítáno-kožešinka na čapce, košile...

...:PŘIJĎTE POBYT, POJÍST, POPÍT, ZASOUTĚŽIT, ČI JEN ZAFANDIT:...

..:Za hnušného počasí se akce odkládá!!!:..

Startovné 2 dolary (ve zlatě, či...)

Pořádající subjekty jsou podporovány
Královehradeckým krajem a MŠMT ČR

ROZHOVOR S ...

PETREM BENEDIKTEM

Většina z nás ho zná spíš pod přezdívkou Kim. Můžeme ho potkat snad na všech střediskových akcích, kde se sám ujímá hraní na kytaru, benjo... Je to člověk velmi povídavý, přátelský a nikdy nevíte, kdy ho napadne nějaká ta lumpárna.

1. V kolika letech jsi začal skautovat?

V 8

2. Kdo nebo co tě ke skautingu přivedlo?

Kamarád z dětství, se kterým jsme už od 3 let proháněli koloběžky po Mírovce a okolí, a pozdější spolužák Vláda Vlček. Chodili jsme tehdy do 2. třídy. Jednou ve škole povídá :

„Hele, prý se zakládá nějaký skaut, je to někde v ulici u kostela, půjdeme se tam podívat ?“

Tak jsme šli. A protože se nám tam docela líbilo, tak jsme zůstali, a tudíž se tak stali zakládajícími členy smečky vlčat.

3. Je o tobě známo, že jsi měl za vedoucího u oddílu vlčat Galiho, dnes jednoho z nejstarších členů našeho střediska, jak na tuto dobu vzpomínáš?

V dobrém. A dalo by se možná říct, že i s úctou a láskou. Vyprávění a čtení o nějakém Mauglí, zlém tygru, úlisném hadovi a stárnoucím vůdci vlčí smečky Akélovi mě sice tehdy nijak moc nenadchlo, bral jsem to spíš jako něco, co si poslechnu a přečkám. Ale pak přijde

ta řada zajímavých věcí a her, které nás moc bavily a kvůli kterým jsme tam vlastně i nadále

chodili. Protože například možnost dívat se dalekohledem na měsíc, zrovna v období, kdy tam přistávaly první lidské posádky amerického programu Apollo, to tedy bylo pro nás něco! A to jsem si až časem vzpomněl, že si dalekohled Gali tuším udělal sám z periskopu bývalé ponorky. Naš vedoucí, přestože byl tehdy pro nás o velmi mnoho starší, to s námi asi hodně dobře uměl. Nikdy se nerozčiloval a vždy nás svou vlídností nějakým způsobem usměrnil tam, kam to potřeboval. I když to určitě většinou nebylo jednoduché, banda mrňavých kluků byla prostě neposedná banda mladých dobrodruhů. Ale dobře a často si vzpomínám, že díky jemu u mě již tehdy došlo k jakémusi zlomu v přemýšlení a jisté změně hodnot, podle kterých jsem posuzoval okolí. Takže od té doby je to tak, že nemám příliš rád nafoukané frajery, kteří musí být všude jen první, za něž mluví jen jejich velké řeči. A mnohem víc pro mě od té doby znamenají na pohled docela skromní a mnohdy velice nenápadní človíčky, za nimiž se ale často skrývají veliké znalosti a dovednosti a leckdy opravdu velké skutky. Stručně to vystihuje heslo v roverské klubovně : „Ne slov, činů je třeba.“

A od té doby tíhnu spíš k lidem, od nichž se můžu něco přiučit, než k těm, kterých je vždy všude plno.

Prostě Gali byl, je a vždy bude můj velký, pro mě však nedostižný, vzor. Nikdy se mi nepodařilo dosáhnout jeho moudrosti a duševní vyrovnanosti.

4. Kde jste se přesně scházeli a jak početný byl váš oddíl?

Scházeli jsme se nejdřív v klubovně dobroušského skautského střediska naproti kostelu,

jak už uvedl někdo z mých zpovídaných předchůdců v Totemu, tuším, že Lída. Později byla středisková klubovna v ulici od nádraží ke gymnáziu. Tam se dalo krásně blbnout na půdě nebo na dvoře, ale vlastní klubovna už nebyla tak útulná, jako ta první.

Otázku na velikost oddílu nejsem schopen zodpovědět. Můj odhad je 20 až 60. Zpočátku jsme totiž prošli bouřlivým rozvojem. Takže když jsme se scházeli asi měsíc nebo dva a pořád přicházeli další noví kamarádi, došlo k mé nelibosti k dělení na 1. a 2. smečku vlčat. K nelibosti proto, že jsme se mezitím velmi sprátelili s kluky z úplně jiné části města, které jsme do té doby vůbec neznali, a teď najednou, když došlo k rozdělení, jsme o některé z nich jakoby hned přišli. Ale přátelství přetrvalo. Já s většinou kluků z horní části Dobrušky jsme pak byli v 1. smečce vlčat, kterou vedli Gali a Balů. A byl bych velmi nerad, aby se na něho zapomnělo.

Nevím, ale tuším, že to byl právě on, kdo výrazným způsobem rozhodl o budoucnosti našeho oddílu. Byl to tatínek jednoho mého spolužáka, mnozí z vás ho jistě ještě znají. Dělal Galimu zástupce vedoucího, ale dohromady tvořili velmi dobře se doplňující a sehraný pár. Takže to bylo naše vedení.

2. smečku vlčat, se kterou jsme se pak vídali už jen při celostřediskových akcích nebo na závodech, vedl bratr Rolf, se kterým jsem se pak časem setkal znovu v našem oddílu. Určitě ji vedl velmi dobře, protože díky jemu mají na tu dobu tehdejší členové 2. smečky

také nezapomenutelné vzpomínky. A Rolf byl též prvním vedoucím jedné skupiny vlčat po obnovení činnosti skautů v Dobrušce.

5. Jaký je tvůj nejsilnější skautský zážitek, který nám můžeš sdělit?

Hmm, kdo ví? Protože se neumím rozhodnout, uvedu 2 příklady.

První, a možná ten silnější, nebyl ani slib, ani jiná důležitá oficiální skautská akce.

Ale byl to tábor s naším novým vedoucím v době, kdy už jsme vlastně nebyli vedeni jako skautský oddíl. Už jsme nebyli vlčata, ale 3. oddíl Vlci. Prostě v době, kdy některým skautským vedoucím bylo vládním režimem znemožněno dál pracovat s dětmi, zařídili to chytře. A tak když museli Gali a Balů přestat vést oddíl, představili nám nového vedoucího oddílu, postupně jsme si na něho zvykali a oni mu předávali vedení. Měl přezdívku Max a byl to bývalý člen Unkasova skautského oddílu Mohykánů, myslím že dokonce jeden z prvních. A ten Max spolu s Vladkou pak vedli náš oddíl. Bylo jim myslím 19, když si vzali na starost asi 20 kluků, kde nejstarším nám bylo 12 let, a udělali nám v Hlavňově fantastický tábor. Jen kamna a stany nám pomohli postavit rodiče a členové bývalého skautského střediska, jinak jsme si všechno dělali sami.

Takže hlídkami počínaje, přes nákupy, vaření, přípravu dříví na topení, stavění veškerých nutných staveb pro chod tábora i sportovní soutěže atd., to všechno jsme si náramně užili.

Tábor byl veden ve skautském duchu, tak jak jsme dříve byli ve skautském středisku zvyklí.

Na jedné straně docela tvrdý režim (většina dnešních dětí by asi fyzicky nezvládla), mohutné

ranní rozcvičky s opičí dráhou a pověstná výuka plavání v rybníku s pomocí tzv. „mučidla“, to se nedá zapomenout. Na druhé straně krásná kamarádská atmosféra, spousta plánovaných her i naprosto nečekaných událostí. Navíc v krásném místě na louce nad rybníkem těsně před Broumovskými stěnami. Tehdy to tam vypadalo jako naprostá divočina. Prostě náramně jsme si to tam užili a dodnes na to vzpomínám jako na tábor, který byl asi úplně nejlepší ze všech, které jsem zažil.

Kdyby byl někdo moc zvědavý, kdo to ten Max byl, ať se vydá pátrat směrem někam na Brtvu. Možná si tam nějaký pamětník ještě vzpomene :-). Pro mě to byl takový druhý velký vzor. A způsobil i to, že jsem po obnovení činnosti začal pomáhat u vlčat jako vedoucí.

Druhý příklad je z doby o mnoho let pozdější. Vydali jsme se tehdy poprvé se skupinou skautů na tábor za našimi přáteli do Holandska. Byl tam s námi tehdejší vůdce našeho střediska Meddy. A přestože proti nám ostatním měl poněkud nevýhodu v tom, že mluvil pouze česky, navždy mi zůstanou v paměti vzpomínky na jeho rozhovory s našimi holandskými kolegy, zejména Tonem. Prostě bylo vidět, že když si lidé navzájem rozumějí díky společným ideálům a pocitům, slova vůbec nepotřebují. Oba dva jsou to lidé, kteří skautským ideálům věnovali značnou část svého života a já si je tak budu pořád pamatovat.

6. Nikdo z tvých přátel Ti snad neřekne jinak než Kim, jak jsi tuto přezdívku získal?

Tak tohle přesně jsem čekal. Já si to radši nechávám pro sebe. Ale když už ta otázka padla, tak odpovím. Přezdívku jsem získal u vlčat a můžou za ni 2 lidé: Gali a já. Mezi mnoha hrami, které

jsme tehdy hrávali, je i jedna na procvičování paměti, známá jako Kimova hra.

A protože já míval v mládí moc dobrou paměť, navíc jsem se dobře soustředil a vymyslel si takovou jednu fintu, tak to dopadalo většinou tak, že jsem napsal vše co nám na chvíli na stole ukázali, a vyhrál. Ostatní neměli moc šanci. A tak jednou Gali navrhnul, že bych mohl mít přezdívku Kim. Mě se to nejdřív ani moc nelíbilo, sám jsem měl mnohem raději Setonovu hru. Výsledky bývaly podobné. Ale všichni ostatní byli pro, tak jsem přezdívku přijal. A už dávno jsem si na ni zvykl a mí přátelé mě mnohdy ani jinak neznají. Má to značné výhody, zvláště, když se nás sejde víc se stejným křestním jménem. A těch, kteří toto krásné jméno mají, je docela dost.

7. Pokud se nemýlím, máš velmi rád sport a vše s ním související, dovolím si i tvrdit, že si libuješ zejména v adrenalinových sportech – co nejvíce extrémního jsi v životě podstoupil, pokud nám to můžeš prozradit?

Adrenalin - co to je? V době mého mládí jsme taková cizí slova neznali. Stačilo říct, že je něco vzrušující nebo dobrodružné. To je pro mě pěkně záludná otázka, už mnohokrát jsem si ji sám položil. Asi nejvíc záleží na tom, kdo považuje co za extrém. 3 extrémy jsem zažil při dávných výpravách se starými Tatrami na srazy do zahraničí. První při cestě do Rigy, Lotyšsko bylo tehdy ještě součástí Sovětského svazu a dostat se tam normálně bylo nemožné. Tak jsme si vyrobili vlastnoručně nějaké dokumenty a nevěděli, jestli po 800 km nás na běloruské hranici pustí dál. Povedlo se, jeli jsme dál, napůl načerno do Misku. 250 km před městem jsme se ale rozdělili a na plánu velkém jako dlaň, pro město větší než Praha, se dohodli: tady na té křižovatce se sejdeme. Jedni měli miniplánek, druhí jsme ho měli jen v hlavě. Nakonec po vyjed-

návání s jakýmsi generálem na ministerstvu vnitra v Minsku se nám podařilo projet až do Rigy a zpět. O rok později další extrém, cesta na sraz do Finska. Když jsem stál se Slávkem Petrem ve Stockholmu v bance, vytahali jsme všechny valuty, které jsme oficiálně i na černo měli s sebou (tehdy nebylo normálně možné v Československu nakupovat valuty), pracně jsem se domluvil, kolik za to dostaneme, a říkám:

„Slávku, máme peníze jen na loď do Helsinek, ale ne zpátky, nic víc, v nádrži benzín jen na 20 km, jdeme do toho?“ A odkývali jsme si, že ano. Že kdyby nic jiného, aspoň budeme moci říct, že jsme byli ve Finsku. A problémy s cestou zpět budeme řešit až se budeme chtít dostat zpět. Tuto důležitou zásadu jsem vyslovil rok předtím při cestě do Rigy a mnohokrát se nám osvědčila. Tažení jedné poškozené Tatry cestou zpět po východoněmecké dálnici na laně za Trabantem nebo Tatra za Tatrou proti tomu pak už byla hračka. A třetí hodně netradiční výprava byla s hasičskou šestnáctimístnou Tatrou na sraz do Holandska. Zejména jízda po německých dálnicích, když se nás některé kamióny snažily vytlačit do příkopu, byla jen pro otrlé povahy. Dodnes nevím, jestli jsme neměli víc štěstí než rozumu. Ale podařilo se.

Z opravdu sportovních záležitostí by někomu mohla připadat hodně extrémní moje jízda na slalomových lyžích na uzavřené sjezdovce pro rychlostní lyžování v Alpách, kam jsem se ilegálně vetřel při tréninku, když jsem si to jen tak v čepici svištěl 130 až 140 km/h a před startem vůbec nevěděl, co to se mnou dole udělá. Teď už vím, že stačí jen nepatrně vysunout loket a už bych se kutálel. Neměl jsem helmu, tak jsem si aspoň pořádně natáhnul čepici, protože jsem věděl, že jestli mi ji vítr sebere, nebudu se moci vrátit.

Ale já považuji za moje největší

dobrodružství účast na závodech v motoskijeringu v Lotyšsku.

Jednou, 11. prosince, v 7 večer u mě zazvonili 2 chlapi a že prý jeden z nich shání k sobě lyžaře na závody do Lotyšska a já prý mám pověst, že bych se nebál. Jenže já si na jaře předtím zlomil na lyžích nohu a za motorkou nikdy nejezdil. Ale to prý nevadí. Tak v úterý vyřídil dokumenty, odpoledne jsme to na horách zkusili a ve středu v poledne jsme odjížděli. Po cestě došlo na klasickou situaci: pojedete 160 km rovně a pak v lese odbočíte doleva. A tak se i stalo. Při příjezdu -25 stupňů, a při obhlídce trati mi omrzl nos. Jeli jsme bednabusem (nákladák Avia s nástavbou), takže nám topení dovnitř foukalo nádherně teplých -5 stupňů. Místo tréninku jsme nechali jednoho domorodce ve vesnici opravovat prasklý výfuk, tak jsme museli nastoupit do závodu na motokrosovém závodišti bez trénování. V době závodu už jen asi -8 stupňů. Jelo 50 startujících najednou, 5 řad po 10, a na 40 minut. My jako hosti měli na start místo v 1. řadě. Jenže v okamžiku startu měla 1. řada 30 závodníků a ve druhé byl zbytek. Z první zatáčky jsme vyjeli asi 3. ale už v té další jsem poznal jaké to je, když mi zadní drapák soupeřovy motorky gumuje lyže mezi botami a špičkami a nemám kam uhnout. Ale bojovali jsme dál. Skákali jsme skoky jednoduché i dvojité, zatáčel jsem na sněhu i zoufalými skoky do protisměru na trávě. Jenže pak mi upadla lyže a než jsem se k ní dostal zpět, hodně jsme se propadli. Byl jsem tak unavený, že jsem nestačil brzdit a občas najížděl do tažné motorky. Asi jsme neskončili nijak slavně, ale zážitek úžasný. Chuť jsme si chtěli spravit další den při závodě na autodromu v Rize. A docela se nám i dařilo, jednu chvilku jsme dokonce vedli. Ale pak jsem udělal chybu při nájezdu do hlubokého sněhu, pak nám spadl řetěz a bylo po závodě. Ale vrtalo mi hlavou, jak rychle jsme asi jeli. A odpověď mi vyrazila dech. Řidič motorky povídal: „Na té cílo-

vé rovince, při tomhle převodu, a že nám to dnes pěkně točilo, tak jsme tam přes 125 km/h museli mít!“ Byl jsem z toho docela paf, protože se nejezdilo na upravené trati, ale jen se rozjezdilo asi 25 cm hlubokého sněhu, který večer napadl.

8. Je o Tobě známo, že velmi rád cestuješ – jaké místo, které jsi navštívil, máš nejraději a čím Ti tak utkvělo v hlavě?

Jedna jihočeská vesnice obklopená asi 10 rybníky, se 2 zámky a krásným kostelem na kopci v lesích nad ní. Prožil jsem tam u svých nezapomenutelných prarodičů větší část všech svých prázdnin.

Pak jsem měl už skoro pocit domova v lyžařské oblasti 4 valles ve Švýcarsku, kam jsme s kamarády jezdili lyžovat. Hodně se mi líbilo pohoří Bihor v Rumunsku, krásná krasová oblast. A poslední dobou mě uchvátily Dolomity. Krajina těch monumentálních vápencových skal je opravdu působivá. Doufám, že se tam v létě zase podívám.

9. Nedomyslitelně k Tobě tedy patří automobily, zejména však silniční motorka – kam jsi na ní dojel nejdále? Máš nějaký „motoristický sen“?

Motorky mám 2. Na staré dobré Jawě Pérák jsem dojel nejdál asi jen do Šternberka, ale spolehlivě mě všude vozila, když jsem nic jiného neměl. Na té novější jsem byl nejdál v Dolomitech, pak v Bormiu a přes pověstné Passo di Stelvio zpět. Motoristický sen jsem měl v mládí a věděl, že je pro mě nesplnitelný. Jestli je mýněno cestování na motorce, moc rád bych se na ní projel po Korsice a zejména Sardinii.

10. Hraješ velmi dobře na banjo, kytaru, foukací harmoniku – zapomněl jsem ještě něco zmínit? Jak ses na to všechno naučil?

Na vše uvedené jsem obyčejný šumař. Samouk. Na foukací harmoniku jsem se naučil při výletu na gymnáziu, když jsme s kamarády pokusem zjistili, že to funguje převážně jako bílé a černé klapky na klavíru. Na kytaru jsem se začal učit ve 2. ročníku na vysoké škole, protože můj tehdejší nástroj byl na nošení s sebou poněkud těžký a já bych býval rád na něco hrál. Banjo si přál

jednou můj tatínek k vánocům. Tak jsem mu jedno malé koupil, i s knížkou jak se to naučit. Protože ale do vánoc zbývalo ještě pár týdnů, trochu jsem se to zatím naučil sám. A pak jsem si časem od kamaráda koupil banjo, které mám dodnes.

Tomu všemu ale předcházela hudební škola, kde kromě zpěvu ve sboru jsem se učil hrát na akordeon. Pro neznalé je to tahací harmonika. Je to fantastický nástroj, jenže já byl strašný flákač a svým neuměním dost trápil své učitele. Rád si s někým zahraji, ale trochu mě mrzí, že už pomalu nastává to, co jsem předvídal a viděl už před 15 lety v Holandsku. Začíná být málo takových, kteří umějí hrát nejen na rádio nebo dnes populární MP3 přehrávače, ale i na nějaký hudební nástroj. Myslím, že je to škoda.

11. Jsi jeden z party lidí, kteří se již dvakrát zúčastnili mistrovství světa v jízdě na jasankách v Rakousku – jak jste k tomuto nápadu vůbec přišli a jak vaše družstvo v závodech obstává?

„Vše souvisí se vším“. A někdy zcela nečekaně. Jednou v lednu přijel zase Ton van Eijk do Dobrušky a povídá: „Kime, byl jsem na dovolené v Rakousku a bylo tam mistrovství světa v jízdě na starých lyžích. A že by prý rádi přivítali účastníky i z dalších zemí. Tak jsem jim řekl, že znám v Čechách několik takových, kteří by možná přijeli. Tak ti tohle posílají.“ A podal mi DVD se záznamem závodů. Tak jsem řekl, že to je bezva nápad a že bychom mohli s Kozlem příště jet. A Ton na to, že jestli opravdu příště pojedeme, tak to že on nás přijede přímo na místo povzbuzovat. Dohodnuto.

A tak se taky stalo. Přihlásil jsem nás na další ročník, Kozel vyrobil lyže a 13.ledna 2006 se Český národní historický lyžařský team, jak jsme se nazvali, vydal na 2.

mistrovství světa.

Jeli jsme 3 závodníci, jeden kameraman a do Rakouska za námi opravdu přijel velmi hlasitý fanklub z Holandska, 6 lidí v čele s Tonem. Jezdí se 2 disciplíny, sjezd a obří slalom. Sjezd je dost náročný, jezdí se neupraveným terénem po tradiční staré trase od horní stanice lanovky do vesnice. Když jsem si to letos zkusil sjet na moderních lyžích, nechápal jsem, jak se mi to mohlo podařit na těch starých dřevěných. Technické parametry tratě jsou zajímavé: délka trati asi 3,5 km, výškové převýšení 1020 metrů. Tedy velmi podobné jako pověstná sjezdovka Streif v Kitzbühelu. Kategorie jsou buď dřevěné lyže s hranami a vázáním s pevnou patou, nebo dřevěné lyže bez hran s volnou patou. Prostě něco jako ve filmu Krakonoš a lyžníci. A s takovým vybavením sjet ten kopec je dost náročné. Proto má můj hluboký obdiv náš přítel zvaný Držka, který se s námi letos zúčastnil 3. ročníku a bez jakéhokoliv tréninku ten kopec na dřevěných lyžích v těžkém mokřím sněhu sjel. I když dole vypadal úplně na umření.

Výsledky byly takové, že ve 2. ročníku jsme byli do 20. místa, já krásné 13. místo na světě.

Jen jsme těžce nesli, že těsně před Kozlem se umístil jakýsi rakouský Robert Koza.

Letos musel Kozel kvůli špatnému plánování zůstat doma, já byl 11. a Michal Martínek dokonce 9. Ale mnohem důležitější než výsledky jsou zážitky ze závodu a setkání s podobně potrefenými kamarády z dalších zemí.

12. Máš hodně přátel mezi holandskými skauty, kdy jsi se s nimi poprvé setkal a kdy jste k nim jeli poprvé na návštěvu?

Počátkem 90. let visela na náměstí zpráva, že někdo z jakéhosi holandského města by měl zájem navázat kontakt s lidmi z Čech.

A kdo by měl zájem, ať se hlásí u Nentvichů. Několik dobrušských sdružení zájem mělo, tak se do Ter Aaru, jak se to holandské město jmenovalo, vydalo 5 lidí autem. Za skauty jel Petr Poláček a asi si s tamějšími skauty docela padli do oka. V zimě sem pak přijelo na návštěvu 5 skautů z Holandska: Astrid, Astrid, Ton, John a Ben. Naši skauti je vzali na výpravy v hlubokém sněhu na tábořiště na Záhoří a do Adršpachu. Někteří z Holanďanů z toho byli dost paf, ale všichni byli sympatičtí a schopní. Na závěr jejich 1. návštěvy byl společný sraz v klubovně a tam jsem se s nimi poprvé setkal. Jedna Astrid uměla dobře německy, to byla tehdy má dorozumívací řeč, trochu i John a Ton. S těmi jsem si mohl i povídat. Jinak mluvili jen anglicky. Pak za rok v zimě přijeli k Martinovi Poláčkovi Astrid a Ben na týdenní návštěvu. Mluvili zase jen anglicky. Tak jsem si řekl, nedá se nic dělat, musím se to naučit taky, abychom se dohodli. Oni nás pozvali do Holandska. Nikdo pořád nic, tak jsem svou tehdejší nedokonalou angličtinou počítačových her napsal Astrid dopis, že bychom rádi přijeli. Dodnes z něj má legraci. Výprava měla být autem ve složení Vašek, Efka, Ifík a já. Jenže Ifík měl nečekaně povinnosti ve škole, Efka musela na operaci do nemocnice, tak jsme pár dní před odjezdem zbyli jen 2. Tak jsme se s Vaškem dohodli, že to zkusíme stopem. V srpnu 1993 jsme tam vyrazili. Podařilo se nám dostopovat až ke zvedacímu mostu u Alpheny, zbytek jsme došli do Boskoopu pěšky. Největší problém nám dalo doptat se na místo, kde Astrid bydlí. Ona totiž ulice, ve které bydlí, má jen 2 domy, a proto ji skoro nikdo neznal. Ale nakonec se povedlo, dům jsme našli, za chvíli přijela domů i Astrid. Všichni se divili co se děje, že loni jsem s nimi mluvil jen německy a teď najednou anglicky. Nejlip se mi mluvilo s Tonem, protože co nevěděl, klidně proložil holandsčinou. A já stejně tak drze spojoval angličtinu s němčinou. A pak už to byla jiná dlouhá

pohádka o našem pobytu a mé kočičí alergii, Vašek by mohl vyprávět jak jsem byl naprosto nepoužitelný. Zpátky jsme se pak dostali stopem z holandsko-německé hranice jedním autem až do Hradce Králové. Později jsme se do Ter Aaru vydali ještě několikrát ve větším počtu při akcích, které podobně jako letos připravovali Petr Poláček s Janou. Za dalších 15 let jsem se seznámil s mnoha dalšími holandskými skauty. Na mém příkladě je vidět,

že příležitost k tomu jsem měl díky schopnosti aspoň nějak se cizojazyčně domluvit. Mám tak ve světě několik velmi dobrých přátel. V dobrušském středisku je několik skautů, kterých si velmi vážím, kteří ale neměli možnost důkladněji se s našimi holandskými kolegy seznámit jen kvůli jazykové bariéře. Tudíž, kdo na to aspoň trochu máte nadání, uče se cizí řeči, někdy se vám to třeba i bude hodit :-).

ZE STARÝCH KRONIK

KRONIKA ROVERSKÉHO KMENE

Zápis ze schůze dne 26.5.1937

Schůzi zahájil br. župní zpravodaj A. Neuman. Br. Neuman nás žádá, abychom se připravovali ke zkouškám roverským a ke slibu. Poněvadž registrace roverů je ta samá jako u ostatních skautů. Dále klade důraz na to, že jest naší povinností pomáhat ve výchově mladších skautů.

Rover musí přesvědčit svého vůdce, že zná skautský zákon, pozdrav, značky, uzle, státní znaky, hymnu a vlajku, skautskou hymnu, první pomoc, užití kompasu a busoly, čtení mapy, zná význam čistoty těla, účinky alkoholu a nikotinu na lidské tělo.

Zplnění těchto zkoušek do 1.července. Br. Neuman prohlašuje, že je velmi spokojen s nacvičováním špice v Hradci. Následuje debata o dojmech z Hradce, načež br. Neuman provolává srdečné Nazdar!

První táborový oheň 19.6.1937

Na břehu bublajícího potůčku vyrostla stanová vesnička. Lesem šíří se veselá píseň 10 hochů. Den loučí pomalu se svou vládou a nad údolíčkem sklání se večer. Teplý červnový večer. Kam zmizela veselost s tváří hochů. Všichni jsou vážní a zamyšlení. Ze stožáru pomalu klesá vlajka. Několik tichých rozkazů a chlapci se rozcházejí do lesa. Jsou to roveři – nováčci. Budou skládati slib. Bratr vůdce poskytl jim ještě čtvrt hodiny, které mají využít, aby v tichu lesa, uprostřed přírody naposled rozhalili své nitro a uvážili, zda jsou ochotni splnit to, co v nejbližší chvíli mají slíbiti. Jsou již dávno rozhodnutí.

Žádný nechce zklamat vůdce. Jsou hrdí, že budou skládati slib. Nočním tichem zazněl ostrý hvizd píšťaly. Temné postavy blíží se k táboráčku a každý zastavuje se u svého kamene. Bratr vůdce přehlíží postavy, počítá a čeká. Starostlivý zrak obrací k lesu. Je netrpělivý a vteřiny zdají se tak hrozně dlouhé. Znovu ozývá se lesem hlas píšťaly. Tentokrát tesklivý, dlouhý. Jeden bratr chybí. A zase čekání. Již, již chtějí se chlapci rozběhnouti, aby hledali chybějícího bratra. V záhybu cesty objevuje se postava. Vrací se. Z desíti hrdel ozval se spokojený oddech.

Br. rádce zapálil táborový oheň. Plameny vyskočily do výše a ozářili chlapce. Bratr vůdce výstižnými slovy promlouvá k nim a činí dotaz, zda jsou připraveni a odhodláni složit slib. Po jednohlasném přisvědčení pronáší modlitbu k velkému Manituovi. Jeden po druhém pronáší své heslo a do čistých plamenů ohně hází svůj osobní totem. Slavnostní nálada dostavuje vrcholu, když chlapci do rukou vůdce skládají slavnostní slib. Zřetelně pronáší slova slibu, neboť cítí to, co povídají. Podávají si ruce, z jejich očí září radost a tichou nocí jasně hlaholí: „Jsme skauty, jsme roveři a naším heslem je služba.“

Mikulášská besídka

Dne 5. prosince byla uspořádána Mikulášská besídka. Do přestávky vyplnili program Vlčata a Šotata. Po přestávce Skauti, Skautky a Roveři. Naše číslo „Reportáž z Vysokých Tater“ se velmi líbilo. Seděli jsme všichni v půlkruhu a každý měl nějaký předmět (hmoždír, zvonky atd.). O Skočdopole stál u židle, na které byl

přípevněn mikrofon. Vyprávěl, že je na ranní procházce a my jsme znázorňovali různé zvuky. Např. „Pod strání bublá potůček.“ (Tak br. žabka lil ze džbánu vodu do umývadla). Ke konci byla nadílka, při které bylo plně jeviště dárků.

Kmen daroval všem vedoucím a třem hostům kalamáře a těžitka.

6.březen 1938

„Kromě skautského vůdce, vážím si nejvíce spravedlivého, poctivého rovera. Vidím v něm mladého muže činu. Bratři, nechtějte nikdy patřit mezi takové, kteří chtějí mít vždy svůj klid, kteří chtějí žít jen pro sebe! Rover musí sloužit a jeho místo nechť je tam, kam nikdo jiný nechce, neboť skutečná práce žádá obětí, žádá lásky k bližnímu.“

Váš starý Rudolf Plajner,
zpravodaj Náčelnictva

V Dobrušce dne 12.1.1939

Schůze byla zahájena bratrem vůdcem Neumanem přesně v 8 hodin. Bratr vůdce nás srdečně vítá a následují zprávy funkcionářů: Br. Čermák (pokladník): Příspěvky do konce roku 1938 až na Vrátného, Holečka a Dusila jsou zaplaceny. Jinak pokladna v pořádku. Družina Kamzíků, družina Tygrů: žádné zprávy, žádná činnost.

Zábavní kroužek uspořádal 2 loutkové hry v obecné škole dívky.

Br. vůdce se ujímá slova. Zasluchl, že se v klubovně hrají karty. Nevěřil tomu, ale když se

na vlastní oči přesvědčil, uvěřil tomu. A proto se zakazuje hraní karet v klubovně, kouření a nesmí se každého dne v klubovně vysezovati, plýtvati topivem, když je o něj taková nouze. Kdo bude při jakémkoliv tomto činu přistižen věrohodnou osobou, je automaticky vyloučen z kmene. (Jednohlasně schváleno.) Dvě družiny nemohou absolutně zůstat, poněvadž jedna ani druhá nic nedělají a dává proto návrh na jednu družinu. Další jeho návrh zní takto: Kdo chce býti dobrým roverem a chce v kmenu zůstat, musí do 22.ledna roku 1939 zaplatiti registraci. Kdo nezaplatí, nemá buďto peníze, čímž se mu doba prodlužuje do 1.února 1939 anebo se již nepo-

čítá za našeho člena. A dále ten, kdo v kmenu zůstane, slíbí a to písemně, že bude navštěvovati pravidelně družinové a kmenové schůze. To se uschová do archivu. Schůze byly určeny na úterý a čtvrtek. Šach a dáma se může v klubovně hráti.

Bratr Štandera, rádce družiny Tygrů, vystupuje z kmene. Příčinu neudává. Odevzdal legitimaci a slibový odznak. Také klíč od klubovny a domu odevzdává.

Bratr vůdce ukončil schůzi v 9 hodin.

Zápis první schůze 8.6.1945

V osm hodin večer zahájil br. Štandera první schůzi v osvobozené nové republice. Zdůraznil nám v ní, že nás čeká dobrovolná práce a řekl, jestli máme kamarády, abychom je přivedli do příští schůze, která se bude konat v parku pod pavilonem.

Br. Jos. Potoček řekl, že na „Husím krku“ je bouda z našich bývalých podsad a že bychom ji mohli rozebrat a podsady dát dohromady. To jsme všichni uvítali jako první práci ve skautu. Br. Štandera měl vyšetřit, jestli nás vůbec na „Husí krk“ pustí, protože to je vojenské.

Schůzi zakončil br. Štandera o 1/2 10 hod.

Skautu zdar.

VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvek, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnili některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-maily nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.

Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 25.5. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.6.2008

- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- podrobný popis Májových oslav
- zajímavé téma o dárcovství
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz
Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz
Pavlína Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz
Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI: Ondřej Němeček, Jan Friede, Kateřina Kubečková, Ondřej Koláčný,
Pavlína Čiháčková, Petr Lukášek, Barbora Likavcová,
Tereza Hamplová

FOTOGRAFIE: Ondřej Němeček, Jana Poláčková, Hana Benešová

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Ondřej Němeček

OBÁLKA (KRESBA): Veronika Štaffová

Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!

Budiž srdce šťastné nebo trpící, vždy potřebuje ještě jedno k sobě.

Božena Němcová